

вашиятъ сърца. Това е единъ великъ законъ, който дѣйствува въ сърцата ни. Само хората на постоянството, на великото търпѣние могатъ да намѣрятъ Истината. За Бога се казва, че е дълготърпеливъ. Защо? Велика философия се крие въ тия думи. Когато станемъ като Бога търпеливи, само тогава ще разберемъ тази философия. Като казвамъ „търпѣние“, не подразбирамъ да носимъ неволята на свѣта, но всѣко нѣщо, което носимъ да ни радва. Ще ви приведа единъ примѣръ. Разбойници гонятъ една мома, искатъ да я хванатъ, да я опозорятъ и да я убиятъ. Тя бѣга отъ тѣхъ, но дохожда до една рѣка, на която вмѣсто мостъ има една тѣсна греда и тя трѣбва да мине. Тя се страхува. Вижда я единъ младъ, красивъ момъкъ и я хваща, за да я прѣнесе прѣзъ рѣката. Щомъ дохожда до ерѣдата на рѣката, той я пита: да те хвърля ли долу? Тя се обвива съ ржцѣ около врата му, цѣлува го и му казва. „Азъ виждамъ, че ти си красивъ и добъръ момъкъ, знаая, че нѣма да ме хвърлишъ“. — Да, щомъ знаешъ да пригрѣщашъ и цѣлувашъ, ще те спася. Какво лошо има въ това? Вие казвате: дали отъ сърце го цѣлуна тя, или не? Нѣма да ви казвамъ, но ще ви оставя на нейното мѣсто, та сами да разберете. Ако сте на нейното мѣсто, какво ще направите? — Ще го цѣлунете и оттаткъ ще минете. Това ви се вижда малко противорѣчиво. Ами че кое дѣте не е хванало майка си и не я е цѣлувало? Майката въ този случай е момъкътъ и казва на дѣтето си: да те хвърля ли? То е момата и ѝ казва: моля ти се, не дѣй ме хвърля, гонятъ ме онѣзи разбойници